

СЛАВНИ БЪЛГАРСКИ ПОВЕДИ

5

ИВАН АСЕН II

БИТКАТА
ПРИ КЛОКОТНИЦА

Иван Асен II, царувал по времето на Второто българско царство, бил мъдър владетел и изкусен дипломат. С разум и къде с твърдост, къде с благост, съумял да потуши размириците, съсипващи години наред българското царство при предшественика му Борил. Болярските бунтове и заговори секнали, защото убедил болярите – най-високопоставените, най-богатите и най-влиятелните в държавата, че само единството носи благоденствие и привлякъл на своя страна дори най-непокорните сред тях. Прекратени били и жестоките гонения срещу богомилите, които разбунвали народа с проповедите си и всявали смут и неподчинение. Тези еретици живеели в оскъдица, отричали стремежа към богатство и власт и не признавали християнската църква с нейните обреди и свещеници. Проповядвали, че на света има само Добро – небесният свят и душата на човека, сътворени от Бога, и Зло – земните блага и човешкото тяло, творение на Сатаната.

А докато укрепвал вътрешните устои на българската държава, Иван Асен II не забравял и за сигурността на границите ѝ. Дори ги разширил, като успял да си възвърне обширни територии – Браничевската и Белградската област, отстъпени преди години от Борил на маджарите, при това – без да води войни, без капчица пролята кръв. Постигнал го, като се оженил за маджарската принцеса Анна-Мария и те ѝ били дарени като зестра от баща ѝ – маджарския крал Андраш II. Сключил мир и със сърбите и с това осигурил спокойствието и на западната граница.

По онова време, след като през 1204 година рицарите от Четвъртия кръстоносен поход превзели Константинопол – столицата на Византия, могъщата някога империя се разпаднала на няколко държави – Латинската империя и няколко васални на нея графства, основани от кръстоносците, Епирското деспотство на Балканския полуостров и Никеиската и Трапезундската империя в Мала Азия. Когато цар Иван Асен II се възкачил на престола и българското царство започнало да укрепва и набира мощ, латинците или фрързите – така българите наричали кръстоносците, усетили силата му и в знак на добри намерения му върнали обширните области около Пловдив в тракийските земи. Жестът им не бил безкористен, а имал ясна цел – да спечелят благоразположението на българския цар. Те се надявали българите да се съюзят с тях и да им помогнат да възпрат опитите на владетелите на Епир и Никея да ги прогонят от Византия.